

Прощай, весела сторона

Олександр Афанасьєв-Чужбинський

Прощай, весела сторона!
Я б не покинув України:
Твоя пахучая весна,
Твої квітчастії долини,
Твої веселі небеса,
Твої луги, твої ліса,
Твої густі червоні лози,
Під темний вечір соловей –
Усе краса! Чого ж з очей
Гарячі покотились сльози?

Ні, серденько повне якоїсь печалі...
Ти гарна, мов рідна моя сторона,
І пісні твої мені в душу запали,
У серці дзвенить од тих пісень луна!
Так тільки ж пізнав я на сій Україні,
Чого ще не знав у своїй стороні:
Скрізь пусто, скрізь пусто на світі мені,
Як в чистому полі самотній билині.

Чого ж я плачу? Геть печаль!
Чого сумую? Годі! Буде!
Мені нікого тут не жаль,
Не братались зо мною люде...
Мене ніхто тут не кохав,
Як рідний брат кохає брата;
Ніхто не знав, не шанував, –
Та й хто б пожалував солдата?
Далеко десь моя сім'я!
А тут усім нерідний я...

Усяке цурається... Ох, на чужбині
Не їсться і хліба святого шматок!
І хліб подадуть той не як сиротині,
А кинуть, мов часом собаці кісток.
Коли ж ти, сердега, недужий застогнеш
І пити попросиш, – ні, брате, не жди:

Уже ти від себе усіх порозгониш,
Хоч тільки попросиш і кухлик води.

Тепер же я запевно бачу,
Чого так дуже гірко плачу,
Чого сумую, що мені
У сій веселій стороні
З печаллю душу одружило,
Недобрий краю, знов прощай!
Ні, покидаючи сей край,
Ще серденько чогось занило...

Мов синяя стрічка, Донець під горою,
Круг його ліси та широкі луги;
Мов килим шовковий, здаються весною
У квітках пахучих його береги;
А там зеленіє гора за пісками,
Через гору стежечка геть простяглась,
Пішла по байраках, ярами, степами
І в двір аж до панських будинків якраз.

За тії будинки ховається сонце,
Далеко їх тінь полягла по лучі;
І дівчина гарна стоїть край віконця,
І перстень аж сяє на білій руці.